

Regeringens proposition

1977/78: 184

om utredning i utländskt skatteärende, m. m.;

beslutad den 6 april 1978.

Regeringen föreslår riksdagen att antaga de förslag som här upptagits i bifogade utdrag av regeringsprotokoll.

På regeringens vägnar

THORBJÖRN FÄLLDIN

INGEMAR MUNDEBO

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att utredning i Sverige i utländskt skatteärende skall ske på samma sätt som i ett motsvarande svenskt skatteärende. Föreskrifter av detta innehåll har tidigare beslutats av Kungl. Maj:t i anslutning till de särskilda överenskommelser om handräckning i skatteärenden som Sverige har träffat med främmande stater. Sådana föreskrifter kräver numera beslut av riksdagen. För att bistånd med utredning i utländskt skatteärende skall kunna ske i Sverige enligt gällande och framtida handräckningsöverenskommelser föreslås nu en särskild lag om utredning i utländskt skatteärende. Lagen avses även gälla i fråga om socialförsäkringsavgifter m. m.

Förslag framläggs vidare om ändringar i vissa regler om sekretess och tystnadsplikt på skatte- och avgiftsområdet som har samband med utbyte av upplysningar i ärenden enligt handräcknings- eller dubbelbeskattningsavtal.

1 Förslag till

Lag om utredning i utländskt skatteärende

Härigenom föreskrivs följande.

I den mån det påkallas enligt överenskommelse mellan Sverige och främmande stat om handräckning i skatte- eller avgiftsärende, skall svensk myndighet bistå den främmande staten med utredning i ärende angående skatt eller allmän avgift i denna stat. Utredningen skall genomföras i enlighet med de föreskrifter som gäller vid utredning i motsvarande ärende angående närmast jämförlig svensk skatt eller avgift. I sådant ärende möjliga tvångsmedel får anlitas i mån av behov.

Vad som sägs i denna lag gäller dock icke tull eller annan allmän avgift, som avses i lag (1973: 431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1978.

2 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1937: 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar

Härigenom föreskrivs att 17 § lagen (1937: 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreskriven lydelse

17 §¹

Till myndighet avlämnade uppgifter till ledning för taxering, som avses i taxeringslagen (1956: 623), eller eljest för beräkning av skatt eller ock för beräkning av pensionsgrundande inkomst enligt lagen (1962: 381) om allmän försäkring eller av arbetsgivaravgift enligt lagen (1959: 552) om uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring m. m. må ej i andra fall än i därom gällande författning stadgas utan den skattskyldiges eller den försäkrades eller den avgiftsskyldiges samtycke utlämnas till annan tidigare än tjugu år efter uppgiftens datum. Vad nu sagts skall även gälla beträffande handling, som upprättats eller för granskning omhändertagits av myndighet vid taxeringskontroll enligt taxeringslagen eller eljest vid skattekontroll, vid beräkning av pensionsgrundande inkomst eller vid kontroll av uppgift för beräkning av arbetsgivaravgift. Uppgift, som av aktiebolag eller ekonomisk förening lämnats taxeringsmyndighet till ledning vid värdesättning av aktier i bolaget eller andelar i föreningen, må ej utan samtycke av den som lämnat uppgiften utlämnas till annan tidigare än tjugu år efter uppgiftens datum. Är det under pågående utredning rörande någons taxering av synnerlig vikt att innehållet i kontrolluppgift eller annan för taxeringskontroll enligt taxeringslagen avsedd handling icke kommer till den skattskyldiges kännedom, må myndighet, som innehar handlingen, vägra att utlämna denna.

Handlingar i ärenden angående sådant förhandsbesked, som enligt vad därom är särskilt stadgat kan meddelas i taxerings- eller skattefrågor, må ej utan samtycke av den som sökt beskedet utlämnas till annan tidigare än tjugu år från handlingens datum.

Handlingar i ärenden angående befrielse från tillämpning av bestämmelserna om beräkning av skattepliktig realisationsvinst vid avyttring av aktier eller liknande egendom i samband med strukturrationalisering och angående rätt att erhålla avdrag vid taxeringen för avsättning till särskild nyanskaffningsfond må ej utan samtycke av den som sökt befrielse utlämnas till annan tidigare än tjugu år från handlingens datum.

Bestämmelserna i första stycket tillämpas också i fråga om motsvarande handlingar, som ha upprättats eller inkommit med anledning av överenskommelse med främmande stat om handräckning i skatte- eller avgiftsärenden.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1978.

¹ Senaste lydelse 1977: 1029.

1† Riksdagen 1977/78. 1 saml. Nr 184

3 Förslag till

Lag om ändring i taxeringslagen (1956: 623)

Härigenom föreskrivs i fråga om taxeringslagen (1956: 623) dels att i lagen skall införas ett nytt moment, 50 § 4 mom., av nedan angivna lydelse.

dels att 117 § skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

50 §¹

4 mom. Självdeklaration samt andra uppgifter och handlingar som avses i denna paragraf får tillhandahållas myndighet i främmande stat med vilken Sverige har träffat överenskommelse om handräckning i skatteärenden.

117 §²

Innehållet i deklaration eller annan i 50 § avsedd handling må, utom i de fall som *angivas* i nämnda paragraf, icke yppas för annan än den som själv må taga del av handlingen i fråga.

Innehållet i deklaration eller annan i 50 § avsedd handling får, utom i de fall som *anges* i nämnda paragraf, icke yppas för annan än den som själv får taga del av handlingen i fråga. Ej heller får innehållet i motsvarande handling som har upprättats eller inkommit med anledning av överenskommelse om handräckning i skatteärenden med främmande stat eller vad som i övrigt har förekommit vid utredning enligt sådan överenskommelse yppas i vidare mån än vad som är föreskrivet beträffande innehållet i deklaration.

Vad som med stöd av bestämmelserna i denna lag inhämtats vid taxeringsrevision eller vid granskning av handling, som avses i 43 § 5 mom. eller 46 §, må ej yppas i vidare mån än som *erfordras* för vinnande av det med revisionen eller granskningen *avsedda ändamålet*.

Vad som med stöd av bestämmelserna i denna lag eller lagen (1978: 000) om utredning i utländskt skatteärende har inhämtats vid taxeringsrevision eller vid granskning av handling, som avses i 43 § 5 mom. eller 46 §, får ej yppas i vidare mån än som *behövs* för revisionen eller granskningen.

Ej heller må för obehörig uppenbaras vad som upplysts eller i övrigt yttrats vid sammanträde med taxeringsnämnd.

Ej heller får för obehörig uppenbaras vad som har upplysts eller i övrigt yttrats vid sammanträde med taxeringsnämnd.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1978.

¹ Senaste lydelse 1976: 927.

² Senaste lydelse 1975: 707.

4 Förslag till

Lag om ändring i uppbördslagen (1953: 272)

Härigenom föreskrivs att 73 § uppbördslagen (1953: 272) skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Tjänsteman hos lokal skattemyndighet, länsstyrelse eller riksskatteverket, ledamöter i verkets styrelse eller nämnder, av verket anlitad sakkunnig samt, med *motsvarande tillämpning* av bestämmelserna i 50 § 1 mom. första, andra, tredje och fjärde styckena taxeringslagen, taxeringsnämnd och skatterätt äga taga del av preliminär självdeklaration eller annan uppgift eller handling, som avlämnats eller tillhandahållits enligt bestämmelser i denna lag. Självdeklaration, uppgift eller handling som nyss sagts skall *jämväl* tillhandahållas, andra myndigheter än de förut nämnda, *därest* dessa i och för sin verksamhet böra erhålla del därav.

Den, som äger taga del av självdeklaration, uppgift eller handling, *varom* i första stycket sägs, *må*, i den mån så erfordras för fullgörande av vad vederbörande jämlikt denna lag åligger, *jämväl* taga del av självdeklaration eller annan uppgift eller handling som avlämnats till ledning vid årlig taxering.

Självdeklaration, uppgift eller handling som i första stycket sägs skall förvaras under samma tid som motsvarande självdeklaration vid årlig taxering.

Vad i 50 § 1 mom. femte, sjunde, nionde och tionde styckena samt 3 mom. taxeringslagen stadgas beträffande självdeklaration, uppgift eller handling som avlämnats till ledning vid taxering, skall i tillämpliga delar gälla även i fråga om självdeklaration, uppgift eller handling som i första stycket avses.

Föreslagen lydelse

73 §¹

Tjänsteman hos lokal skattemyndighet, länsstyrelse eller riksskatteverket, ledamöter i verkets styrelse eller nämnder, av verket anlitad sakkunnig samt, med *iakttagande* av bestämmelserna i 50 § 1 mom. första, andra, tredje och fjärde styckena taxeringslagen (1956: 623), taxeringsnämnd och skatterätt äga taga del av preliminär självdeklaration eller annan uppgift eller handling, som *har* avlämnats eller tillhandahållits enligt bestämmelser i denna lag. Självdeklaration, uppgift eller handling som *har* sagts nyss skall *också* tillhandahållas andra myndigheter än de förut nämnda, *om* dessa i och för sin verksamhet böra erhålla del därav.

Den, som äger taga del av självdeklaration, uppgift eller handling, *som* sägs i första stycket *får*, i den mån så erfordras för fullgörande av vad vederbörande jämlikt denna lag åligger, *också* taga del av självdeklaration eller annan uppgift eller handling som *har* avlämnats till ledning vid årlig taxering.

Självdeklaration, uppgift eller handling som sägs i första stycket skall förvaras under samma tid som motsvarande självdeklaration vid årlig taxering.

Vad i 50 § 1 mom. femte, sjunde, nionde och tionde styckena samt 3 *och* 4 mom. taxeringslagen stadgas beträffande självdeklaration, uppgift eller handling som *har* avlämnats till ledning vid taxering, skall i tillämpliga delar gälla även i fråga om självdeklaration, uppgift eller handling som avses i första stycket.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1978.

¹ Senaste lydelse 1974: 771.

5 Förslag till

Lag om ändring i lagen (1959: 552) om uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m.

Härigenom föreskrivs att 50 § lagen (1959: 552) om uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m.¹ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Handling som avlämnats eller tillhandahållits enligt bestämmelse i denna lag, *må* icke tillhandahållas annan tjänsteman än den som i och för sin befattning bör erhålla del därav.

Den som *äger* taga del av handling, *varom* i första stycket sägs, *må* i den mån så erfordras för fullgörande av vad som enligt denna lag åligger honom, *jämväl* taga del av självdeklaration och annan uppgift eller handling, som avlämnats till ledning vid årlig taxering, och handling, som upprättats vid taxeringskontroll enligt taxeringslagen, ävensom handling, som avlämnats till ledning för uppbörd av skatt.

Den som tagit del av handling, som i första eller andra stycket sägs, *må* ej i vidare mån än som erfordras för utövning av tjänst offentliggöra eller yppa innehållet i sådan handling.

Föreslagen lydelse

50 §

Handling, som *har* avlämnats eller tillhandahållits enligt bestämmelse i denna lag, *får* icke tillhandahållas annan tjänsteman än den som i och för sin befattning bör erhålla del därav.

Den som *får* taga del av handling, som sägs i första stycket, *får* i den mån så erfordras för fullgörande av vad som enligt denna lag åligger honom, *också* taga del av självdeklaration och annan uppgift eller handling, som *har* avlämnats till ledning vid årlig taxering, och handling, som *har* upprättats vid taxeringskontroll enligt taxeringslagen (1956: 623), ävensom handling, som *har* avlämnats till ledning för uppbörd av skatt.

Den som *har* tagit del av handling, som sägs i första eller andra stycket, *får* ej i vidare mån än som erfordras för utövning av tjänst offentliggöra eller yppa innehållet i sådan handling.

Arbetsgivaruppgift samt annan uppgift eller handling som avses i denna paragraf får tillhandahållas myndighet i främmande stat med vilken Sverige har träffat överenskommelse om handräckning i ärendet om avgift enligt system för social trygghet. Innehållet i motsvarande handling som har upprättats eller inkommit med anledning av sådan överenskommelse och vad som i övrigt har förekommit vid utredning enligt överenskommelsen får ej yppas i vidare mån än vad som är föreskrivet beträffande innehållet i arbetsgivaruppgift.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1978.

¹ Lagen omtryckt 1974: 938. Senaste lydelse av lagens rubrik 1974: 938.

Utdrag
PROTOKOLL
vid regeringssammanträde
1978-04-06

Närvarande: statsministern Fälldin, ordförande, och statsråden Bohman, Ullsten, Romanus, Turesson, Gustavsson, Antonsson, Mogård, Olsson, Dahlgren, Åsling, Tröedsson, Mundebo, Krönmark, Burenstam Linder, Wikström, Johansson, Friggebo, Wirtén

Föredragande: statsrådet Mundebo

Proposition om utredning i utländskt skatteärende, m. m.

1 Gällande rätt

Sveriges avtal med främmande stater för att undvika dubbelbeskattning innehåller med enstaka undantag regler om utbyte av upplysningar i skatteärenden. Dessa bestämmelser innebär regelmässigt skyldighet för vardera staten att på begäran av den andra statens skattemyndigheter hos sina skattskyldiga utreda, genom granskning av räkenskapshandlingar eller på annat sätt, förhållanden som kan vara av betydelse vid beskattning av skattskyldig som är bosatt i den andra staten. Som exempel på bestämmelser av detta slag kan anges artikel 17 i avtalet med Frankrike (SFS 1972: 433), artiklarna 29 och 31 i avtalet med Nederländerna (SFS 1968: 771), artikel XVI i avtalet med Japan (SFS 1965: 918), artikel XXV i avtalet med Kenya (SFS 1974: 69) och artikel XXIV i avtalet med Storbritannien (SFS 1968: 769). Sveriges åtagande enligt dessa regler har inte föranlett särskilda författningsföreskrifter angående förfarandet vid utredning i Sverige för den främmande statens räkning. Utredningen har skett genom länsstyrelser eller riksskatteverkets försorg efter beslut i varje särskilt fall av regeringen eller, i fråga om vissa avtal, av riksskatteverket.

I förhållande till vissa stater har handräckningsfrågor av detta slag reglerats i särskilda handräckningsavtal eller genom mera detaljerade regler i dubbelbeskattningsavtalen. Avtalen innehåller då — utöver bestämmelsen om utbyte av upplysningar — även bestämmelser om handräckning i form av bl. a. indrivning. I dessa fall har föreskrifter om förfarandet regelmässigt meddelats i regeringsförfattning. Exempel på detta är de kungörelser som har utfärdats i anslutning till avtalet den 14 maj 1935 med Tyskland om handräckning i beskattningsärenden.

den¹, kungörelserna som grundar sig på handräckningsbestämmelser i dubbelbeskattningsavtalet med USA² och kungörelsen (1973: 88) om tillämpning av avtal mellan Sverige, Danmark, Finland, Island och Norge om handräckning i skatteärenden, m. m. Författningar av motsvarande slag har även utfärdats i anslutning till de handräckningsbestämmelser som finns intagna i dubbelbeskattningsavtalen med Belgien och Frankrike. I alla dessa författningar har beträffande förfarandet föreskrivits, att utredning för den främmande statens räkning skall ske på samma sätt som i ett motsvarande svenskt beskattningsärende. Detta har bl. a. inneburit, att de tvångsåtgärder som kan vidtas i ett ärende angående svensk beskattning, t. ex. bevissäkring enligt bevis-säkringslagen (1975: 1027) för skatte- och avgiftsprocessen, även kan tillämpas vid utredning i Sverige för utländsk skattemyndighets räkning.

Gemensamt för de olika bestämmelserna om utbyte av upplysningar i skatteärenden är att de har försetts med mer eller mindre långtgående åtaganden om sekretess. Den stat till vilken uppgifterna ingår har sålunda regelmässigt förbundit sig att hemlighålla den mottagna informationen på samma sätt som intern skatteinformation. För Sveriges del innebär detta att de sekretessregler som finns i 17 § lagen (1937: 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar (sekretesslagen) har avsetts skola gälla även de uppgifter som inkommer från utlandet inom ramen för ett informationsutbyte enligt regler i handräcknings- eller dubbelbeskattningsavtal. Åtagandet om sekretess i den andra avtalslutande staten har även medfört att svenska kontrolluppgifter och andra uppgifter som omfattas av det sekretesskydd som föreskrivs i 50 och 117 §§ taxeringslagen (1956: 623) har kunnat distribueras till våra avtalspartners i enlighet med avtalens regler om automatiskt utbyte av kontrolluppgifter o. d.

Sverige har också slutit ett flertal bilaterala konventioner om social trygghet. De syftar främst till att reglera och inbördes samordna sociala förmåner. Sådana konventioner innefattar i princip även en reglering av motsvarande skyldighet att betala socialförsäkringsavgifter. I den normgivande konventionen (SFS 1976: 722) med Österrike föreskrivs i artikel 32 att myndigheter och försäkringsorgan skall bistå varandra i tillämpningen och därvid förfara som vid tillämpning av den egna lagstiftningen. Enligt artikel 37 skall också verkställbara domar och beslut om bl. a. avgifter erkännas i den andra staten och verkställas som motsvarande egna avgöranden. Sådana bestämmelser finns t. ex. även i artiklarna 27 och 28 av socialkonventionen med Västtyskland (SFS 1977: 740).

De svenska socialförsäkringsavgifterna tas i huvudsak ut i form av

¹ SFS 1935: 567 och 568.

² SFS 1941: 999 och 1000.

arbetsgivaravgifter och debiteras och uppbärs av riksförsäkringsverket med tillämpning av lagen (1959: 552) om uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring m. m. (omtryckt 1974: 938, ändrad senast 1978: 38). Avgifterna debiteras med ledning av s. k. arbetsgivaruppgifter. Vissa avgifter tas ut i form av egenavgifter från försäkrade egna företagare. De debiteras då som skatt av den lokala skattemyndigheten med ledning av egenföretagarens självdeklaration.

2 Föredraganden

Ett tilläggsavtal till det nordiska handräckningsavtalet, vilket har godkänts av riksdagen (prop. 1976/77: 9, SkU 1, rskr 1) och trätt i kraft den 22 juli 1977, har aktualiserat bestämmelser om bl. a. förfarandet vid utredning i Sverige för annan nordisk stats räkning och om sekretesskydd för uppgifter som utbyts enligt nämnda avtal. Tilläggsavtalet innehåller bl. a. ändringar av och tillägg till reglerna i det nordiska handräckningsavtalet beträffande utbyte av upplysningar. I samband med att propositionen 1976/77: 9 lades fram redogjorde jag för innehållet i tilläggsavtalet. Utöver den redogörelse jag då lämnade, kan följande nämnas beträffande de regler i det nordiska handräckningsavtalet i dess efter tilläggsavtalet ändrade lydelse, vilka kan vara av särskilt intresse i detta sammanhang. Reglerna om utbyte av upplysningar återfinns i artiklarna 11, 11 A och 12. Artikel 11, som behandlar utbyte av upplysningar efter särskild begäran, fastslår att förfarandet vid införskaffande av uppgifter skall regleras av lagstiftningen i den stat till vilken framställningen riktas. Utredning i Sverige för annan nordisk stats räkning skall alltså företas efter svenska regler. Bestämmelsen förutsätter att sådan skyldighet att lämna upplysningar, att underkasta sig tvångsmedel m. m. som gäller i fråga om utredning i ärende angående svensk skatt skall gälla även beträffande skatteutredning för annan nordisk stats räkning. Artikel 11 A reglerar möjligheten för nordisk stat att låta företrädare för sina myndigheter delta i utredning i annan nordisk stat. Artikel 11 föreskriver bl. a. förpliktelse för företrädaren att hemlighålla upplysningar som har kommit fram vid sådan utredning. Artikel 12 innehåller bestämmelser om automatiskt utbyte av vissa uppräknade taxeringsuppgifter samt om spontant utbyte av uppgifter i skatteärenden. Sveriges åtagande enligt denna artikel innefattar bl. a. att årligen sända till övriga nordiska stater de kontrolluppgifter som kommer in till svensk skattemyndighet på grund av 44 § taxeringslagen (1956: 623) och som avser person bosatt i respektive stat.

Utöver den särskilda regeln om tystnadsplikt i artikel 11 A innehåller

det nordiska handräckningsavtalet en bestämmelse om sekretess i artikel 18. Där görs en generell hänvisning till den sekretesslagstiftning som gäller i den stat till vilken upplysning lämnas. Syftet med denna regel är att de uppgifter som lämnas över till en av staterna skall omfattas av samma sekretesskydd som gäller för inhemska taxeringsuppgifter.

Eftersom Sverige fortlöpande ingår och förnyar såväl dubbelbeskattningsavtal som handräckningsavtal, kommer givetvis bestämmelser av det slag som har illustrerats med de angivna nordiska reglerna att behöva utfärdas även i framtiden. Även om de nya respektive ändrade avtalen alltid föreläggs riksdagen för godkännande, kan det synas onödigt att riksdagen för varje sådant avtal måste ta ställning till de särskilda föreskrifter om förfarandet och om sekretess som kan behöva utfärdas.

I fråga om förfarandet är det därför enligt min uppfattning lämpligast att utfärda en generell lag av innehåll att förfarandet vid utredningen i Sverige av ett utländskt skatteärende skall följa samma regler som gäller för ett motsvarande svenskt skatteärende. Det är att märka, att sådan utredning inte bara kan avse ärende angående direkt skatt utan även, som exempelvis enligt det nordiska handräckningsavtalet, ärende angående indirekt skatt, socialförsäkringsavgift och annan allmän avgift. För tydlighetens skull har i den föreslagna lagtexten därför angetts att utredningen kan gälla ärende angående skatt eller "allmän avgift". Tullar samt import- och exportavgifter är att hänföra till allmänna avgifter. Första stycket i den föreslagna lagen skulle därför enligt sin ordalydelse tillämpas också i fråga om dessa avgifter. Bestämmelser om utredning i tullärende finns emellertid i lagen (1973: 431) om utredning angående brott mot utländsk tulllag. I andra stycket har därför tullar och andra allmänna avgifter som avses i nämnda lag uteslutits från den föreslagna lagens tillämpningsområde.

Som har antytts tidigare syftar den föreslagna lagen till att införa en laglig grund för att genomföra de åtaganden på handräckningsområdet som Sverige redan har och i framtiden kommer att få. Genom lagen slås fast att vid utredning i Sverige för främmande stats räkning svensk myndighet, som får i uppdrag att utföra utredningen, skall förfara på samma sätt som i ett motsvarande svenskt ärende. Detta innebär sålunda, att i fråga om en sådan utredning svensk skattemyndighet exempelvis kan förelägga vite, granska räkenskapshandlingar och vidta tvångsåtgärder i samma utsträckning som om utredningen hade avsett ett ärende angående svensk skatt eller avgift.

Beträffande sekretesskyddet är det tvivelaktigt om nuvarande regler i svensk lagstiftning utgör tillräckligt stöd för de åtaganden i fråga om sekretess som Sverige har på grund av handräckningsöverenskommelserna. För att undanröja de tvivel som kan föreligga i detta avseende,

föreslår jag ändringar i sekretesslagen och av berörda bestämmelser i övriga här aktuella lagar, främst taxeringslagen.

I 17 § sekretesslagen bör införas ett nytt fjärde stycke som innebär att både uppgifter som inkommer från utlandet och uppgifter som inhämtas här för utländsk räkning omfattas av sekretess i samma mån som motsvarande uppgifter avlämnade till ledning för svensk taxering eller annars för beräkning av skatt eller avgift. Jag föreslår vidare att ett nytt moment fogas till 50 § taxeringslagen (1956: 623) av innehåll att uppgifter och handlingar som avses där får lämnas till myndighet i utländsk stat med vilken Sverige har träffat handräckningsavtal. Det kan möjligen hävdas, att detta får ske redan enligt gällande lydelse av 50 §, eftersom paragrafens 1 mom. sjätte stycke föreskriver att uppgifterna skall tillhandahållas "myndighet", vilket kan tolkas innefatta även utländsk myndighet. För att undanröja varje tvekan härom föreslår jag dock nämnda tillägg, som även bör ges motsvarighet i 50 § lagen (1959: 552) om uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m. Genom hänvisning till vissa avsnitt av 50 § taxeringslagen regleras i 73 § uppbördslagen (1953: 272) rätten att ta del av preliminär självdeklaration eller annan uppgift eller handling, som har avlämnats eller tillhandahållits enligt uppbördslagens bestämmelser. Sistnämnda paragraf bör kompletteras med en hänvisning till det nya fjärde momentet.

Som jag tidigare har nämnt föreskriver avtalen ofta viss tystnadsplikt för information som har framkommit vid utbyte av uppgifter enligt handräckningsöverenskommelse. I fråga om information som har inhämtats vid svensk taxeringsrevision innehåller 117 § andra stycket taxeringslagen (1956: 623) regler om tystnadsplikt. Dessa regler avser emellertid enligt sin lydelse vad som har inhämtats med stöd av bestämmelserna i taxeringslagen. Det kan därför ifrågasättas om bestämmelsen omfattar även uppgifter som har inhämtats vid revision som görs i Sverige för utländsk stats räkning. För att undanröja tveksamhet i detta hänseende föreslår jag ett tillägg till nämnda bestämmelse, vilket medför att även sådan information som har inhämtats vid revision med stöd av den föreslagna lagen om utredning i utländskt skatteärendes omfattas av tystnadsplikt. Information som inhämtas utomlands och redovisas vid sidan av en svensk revision omfattas ej av tystnadsplikt. Detta gäller exempelvis uppgifter som har inhämtats från utlandet och som redovisas direkt i en svensk taxerings- eller avgiftsprocess. Även i detta avseende krävs därför komplettering av 117 § för att Sveriges åtagande enligt handräckningsöverenskommelser skall kunna uppfyllas. I detta syfte föreslås ett tillägg till första stycket av 117 § taxeringslagen (1956: 623). Härigenom skapas det interna lagstödet för avtalsregler om tystnadsplikt i fråga om information som kommer in från utlandet, antingen informationen har formen av konkreta handlingar

eller uppgifter som har inhämtats av företrädare för svensk myndighet vid närvaro vid revision i utlandet (jfr artikel 11 A i det nordiska handräckningsavtalet). Även detta tillägg bör ges motsvarighet i 50 § i den tidigare nämnda lagen om avgiftsuppbörd.

Med angivna lagförslag anser jag att svensk lag får bestämmelser som täcker de sedvanliga åtaganden i handräckningsöverenskommelser med främmande stater som Sverige redan har och kan komma att få i framtiden, såvitt gäller utbyte av upplysningar på skatte- och avgiftsområdet. Det ankommer sedan på regeringen att utforma de verkställighetsföreskrifter som kan föranledas av sådana handräckningsöverenskommelser. I detta sammanhang vill jag erinra om att regeringen enligt lagen (1969: 200) om uttagande av utländsk skatt, tull och annan allmän avgift har fullmakt att utfärda behövliga föreskrifter om uppbörd och indrivning av utländsk skatt, tull eller annan avgift.

3 Hemställan

Med hänvisning till vad jag nu har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen

att antaga inom budgetdepartementet upprättade förslag till

1. lag om utredning i utländskt skatteärende,
2. lag om ändring i lagen (1937: 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar,
3. lag om ändring i taxeringslagen (1956: 623),
4. lag om ändring i uppbördslagen (1953: 272),
5. lag om ändring i lagen (1959: 552) om uppbörd av vissa avgifter enligt lagen om allmän försäkring, m. m.

I fråga om förslagen under 2 och 5 har samråd ägt rum med chefen för justitiedepartementet resp. chefen för socialdepartementet.

4 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att antaga de förslag som föredraganden har lagt fram.